

Arrest

nr. 253 391 van 23 april 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 18 november 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 oktober 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA, loco advocaat H. CHATCHATRIAN, en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 5 december 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Zij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) op 15 augustus 2020. Ook haar echtgenoot dient op 5 december 2020 een beschermingsverzoek in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt 14 oktober 2020 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. In februari 2017 vormde u een koppel met uw huidige man, [H.E.B.] [...]. U leerde hem kennen in het bedrijf Prohygiene waar jullie allebei werkten. U

werkte er sinds 2014 tot 15 november 2019. In juni 2017 beslisten jullie dat u bij uw man zou komen wonen in San Marcos en op 7 november 2019 trouwden jullie.

Op 27 augustus 2017 werd de broer uw man in de buurt van jullie woning ontvoerd en vermoord teruggevonden in kolonie San Antonio, gelegen dichtbij jullie kolonie. Het gerechtelijke onderzoek omtrent de moord loopt nog steeds, maar tot op heden zijn er noch daders geïdentificeerd, noch motieven voor de moord vastgesteld. Sinds de dag dat zijn broer werd vermoord merkten u en uw man dat jullie vijandig werden behandeld werden door de bendeleden van MS13, die actief waren in San Marcos. Zij begonnen jullie te achtervolgen en vroegen jullie vier à vijf keer in de week \$5 tot \$10, telkens zij jullie tegenkwamen op straat of bij de supermarkt.

Op 14 november 2019 hielden twee mannen op een brommer jullie vlak bij jullie huis tegen. Zij zeiden tegen uw man dat de bende hem wilde spreken en één van hen toonde hem zijn tattoo van MS en zijn wapen. Toen u tussenbeide kwam, werd u op vulgaire manier toegesproken en het zwijgen opgelegd. Vervolgens overhandigden de bendeleden uw man een telefoon en de persoon aan de telefoon zei tegen hem dat zij jullie niet meer in de kolonie wilden zien. Hij herinnerde uw man er aan wat er met zijn broer [I.] was gebeurd en zei dat ze al lang groen licht hadden gekregen om hem te doden. Nadat hij de telefoon had teruggegeven, benadrukten de twee mannen op de motor ook dat jullie niet naar de politie mochten stappen. Indien jullie dit zouden doen zouden zij jullie familie vermoorden. Na dit incident werd jullie vermoeden dat [I.] was vermoord door MS 13 bevestigd.

U en uw man gingen naar huis en contacteerden onmiddellijk jullie advocaat. Jullie gaven hem de volmacht om aangifte te doen in jullie naam.

U en uw man beslisten om tijdelijk naar de grootmoeder van uw man die in Santa Cruz Porillo woonde, te verhuizen. Jullie verzamelden jullie spullen en vertrokken diezelfde nacht nog met de auto. Tijdens de periode dat jullie bij zijn grootmoeder waren, leefden jullie ondergedoken. Jullie konden daar niet blijven aangezien de rivaliserende bende 18 daar heerste. Door de dreigingen die jullie hadden ontvangen en door de onmogelijkheid te blijven in Santa Cruz Porillo, beslisten jullie te vertrekken uit het land. Zo verlieten u en uw man El Salvador op 26 november 2019 en kwamen jullie op 30 november 2019 aan in België. Op 3 december 2019 dienden jullie jullie verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legt u uw paspoort, identiteitskaart en geboorteakte neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u El Salvador diende te verlaten en/of er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. U vreest dat u net zoals de broer van uw man door bendeleden zal worden vermoord.

U beroept zich in het kader van uw verzoek op dezelfde motieven als uw man. In het kader van zijn verzoek werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing luidt als volgt:

"Uit uw verklaringen blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u El Salvador diende te verlaten en/of er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. U vreest dat u net zoals uw broer door bendeleden zal worden vermoord.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, **en** wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Sinds de moord op uw broer, betaalden u en uw vrouw op bijna dagelijkse basis geld aan bendeleden die dat vroegen aan jullie (CGVS p. 6). Jullie werden gedurende ongeveer twee jaar in het oog gehouden, lelijk bekeken en vulgaire woorden toegeroepen (CGVS p. 10 en p. 11). Wat uw verklaringen hierover betreft, valt het op dat u op verschillende momenten in uw relaas inconsistent bent.

Zo zegt u aan het begin van uw interview dat alle winkeliers, hoe klein ook, en bovendien iedereen in de kolonie werd afgeperst. U zegt spontaan dat u dit weet aangezien u het heeft gezien bij vrienden die eigenaar waren van een commercieel pand. Wanneer u bijvoorbeeld ging naar de winkel van een vriend om melk te kopen, dan zag u dat er mensen langskwamen die vroegen naar het geld van de hele week, en daarna vroegen ze ook geld aan jullie (CGVS p. 5). Later zegt u ook dat de bendeleden perfect wisten om hoe laat iemand terug keerde van het werk, wanneer hij thuis kwam of gelijk wat ging doen; zij wisten alles, zij bevinden zich namelijk een hele dag op straat en houden de boel in het oog (CGVS p. 11). Wanneer u op een ander moment in het persoonlijk onderhoud wordt gevraagd of bij andere mensen uit de wijk hetzelfde gebeurde als bij jullie, antwoordt u plots dat om wille van jullie angsten, jullie geen tijd doorbrachten met andere mensen daar. Jullie gingen slechts naar het werk en daarna direct naar huis. Wanneer u er op wordt gewezen dat door uw eerdere bewoordingen kon worden afgeleid dat u zelf mensen kende die waren lastig gevallen door bendeleden, antwoordt u vaag en naast de kwestie. U zegt dat er natuurlijk wel burens zijn, maar dat het onmogelijk is om sociaal dicht met hen te zijn. Wanneer u bijvoorbeeld het vuilnis gaat buiten zetten, staat er onmiddellijk een bendelid voor uw neus. Er is geen enkel moment waarop men niet één van hen ziet (CGVS p. 11).

Wanneer u verder wordt gevraagd of andere mensen ook op straat moesten betalen, of u dat had gezien, antwoordt u dat u enkel het feit had gezien dat u al eerder vertelde, namelijk dat u toevallig boodschappen aan het doen was, een beetje melk, en dat de bendeleden tegen de eigenaar zeiden dat ze het geld van de week kwamen ophalen. Wanneer u wordt gevraagd naar uw kennis over een algemene praktijk van renta in uw wijk, zegt u dat u dit 'voor allemaal dat niet' wist (CGVS p. 11).

Dat u eerder verklaarde dat 'iedereen' in de wijk wordt afgeperst, maar dat u plots niets meer weet dan dat ene voorval dat u toevallig heeft gezien in de winkel is uiterst vreemd en doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen over de aanwezigheid van de bende MS in uw wijk en leven.

Verder is het opmerkelijk dat u gedurende twee jaar op bijna dagelijkse basis wordt afgeperst, meer bepaald vier à vijf keer per week, en dat u desondanks nooit iemand van deze jongeren zou herkennen (CGVS p. 6 en p. 11). Ten eerste dient in dit verband te worden opgemerkt dat u aan het begin van uw persoonlijk onderhoud verklaart dat de bendeleden constant op straat zijn, de zone 'bewaken' maar in

feite constant achtervolgingen doen, en dat er geen moment is dat zij er niet zijn (CGVS p. 6). Zij zijn bovendien op uiteenlopende plekken aanwezig in de buurt, zoals bijvoorbeeld bij de winkel of op straathoeken en ze persen iedereen af (CGVS p. 5). Wanneer u dan wordt gevraagd of u bepaalde gezichten herkende, zegt u dat dat niet zo is aangezien gelijk welke jongeren werden ingeschakeld en het altijd nieuwe gezichten waren. Het was niet altijd dezelfde persoon. Wanneer u verder wordt gevraagd naar bepaalde specifieke informatie van bendeleden in uw wijk, kan u daar niet op antwoorden. U herhaalt dat er altijd nieuwe gezichten zijn, dat zij roteren en dat men ze daarom niet kan identificeren. Wanneer de Protection Officer u er op wijst dat u niemand hoeft te identificeren, maar dat, gezien u vier tot vijf keer in de week betaalde, er bepaalde gezichten zouden moeten zijn geweest die terugkwamen, ondanks de rotatie, zegt u dat de MS13 een slimme 'maffieuze' bende is, en dat zij hun modus operandi hebben aangepast waardoor zij jongeren van de ene zone laten opereren in de andere zone en andersom. Zo opereren zij nooit in de zone waar zij zelf wonen (CGVS p. 6). Dat de bendeleden constant aanwezig zijn in uw wijk en u bovendien zelf constant werd lastig gevallen maar dat u tegelijkertijd niets concreets weet te zeggen over bepaalde bendeleden en zelfs geen enkel gezicht herkent, is niet aannemelijk. Bovendien houdt het weinig steek dat de bendeleden iedereen in het oog willen houden en controleren maar dat zij elke dag andere jongeren vanuit andere wijken op straat sturen, gezien deze jongeren de bewoners immers niet kennen.

Gevraagd aan uw vrouw of zij iets van specifieke informatie heeft over bepaalde bendeleden in jullie wijk antwoordt zij kortweg "nee" (CGVS 19/27226B, p. 6). Buiten vage verklaringen over hoe de bendeleden gekleed waren – losse kledij, shorten, lange kousen, mutsen en "specifieke merken" van schoenen – weet ook uw vrouw niets meer te zeggen over de bendeleden. Wat hun kledij betreft blijkt uit informatie dat zij over het algemeen witte en blauwe kledij dragen en "Nike Cortez"-schoenen. De rode kleur is verboden aangezien dit de kleur is van hun aartsvijanden van de Barrio 18. Wanneer u wordt gevraagd of zij bepaalde gezichten herkende die altijd terugkwamen, antwoordt zij dat het niet altijd dezelfde gezichten waren; dat het kinderen waren maar dat ze gevaarlijk zijn aangezien ze gewapend zijn. Wanneer opnieuw gevraagd wordt of zij bepaalde gezichten herkende aangezien zij gedurende twee jaar, vier tot vijf keer per week werd afgeperst, antwoordt zij nogmaals naast de kwestie en zegt zij dat zij geen namen kan geven. Ze kende hen niet en zag altijd andere kinderen (CGVS 19/27226B p. 6).

Gelet op de frequentie waarop u werd lastig gevallen, de langdurigheid daarvan, en gelet op het feit dat zij telkens doelgericht naar jullie kwamen, is het zeer vreemd dat jullie beiden niets weten te zeggen over hen (CGVS 19/27226B p. 6). U zegt weliswaar dat er een rotatie van bendeleden was, maar zelfs in dit geval mag van u verwacht worden dat u na al die jaren iets over hen zou kunnen zeggen of hen ten minste zou kunnen herkennen. Dat het jullie beiden zo moeilijk valt om te antwoorden op deze vraag, doet ernstig twifelen aan de geloofwaardigheid van jullie bewering afkomstig te zijn uit een wijk die door MS 13 wordt gecontroleerd, laat staan bijna dagelijks door hen wordt afgeperst. Het feit dat u bovendien verklaart dat zij absoluut de hele dag op straat zijn, 24 op 24 aanwezig zijn en dat er geen moment is dat zij er niet zijn, doet alleen maar meer twijfels ontstaan (CGVS p. 6). De vaststelling dat jullie niet aannemelijk kunnen maken afkomstig te zijn uit een wijk die gecontroleerd wordt door MS 13 maakt ook dat aan uw problemen als inwoners van en dergelijke wijk geen geloof kan worden gehecht.

In dit verband dient ook te worden opgemerkt dat u verklaart dat u in een kolonie woonde die deel was van een groter geheel waarin dezelfde bende heerst. Indien u naar een andere zone van een rivaliserende bende zou vertrekken, dan zouden de bendeleden daar bij verhuis uw identiteitskaart vragen, zien dat u niet van daar bent en u vermoorden (CGVS p. 12). Hieruit kan worden afgeleid dat hetzelfde geldt voor mensen die uit deze zone komen en verhuizen naar uw zone. Uw vrouw echter is afkomstig van een zone waar bende 18 heerst en kende geen problemen bij haar verhuis naar uw huis. Gevraagd hoe dit komt, antwoordt u slechts vaag dat dat door u geweest moest zijn omdat jullie haar adres op de identiteitskaart veranderden vanaf het moment dat zij bij u is komen wonen. U woonde altijd al in die zone en bracht uw vrouw mee, waardoor bendeleden geen wraak namen aangezien zij merkten dat het uw vrouw was (CGVS p. 7). Dit is echter geen verklaring voor waarom zij zonder enige problemen te kennen in uw zone is kunnen komen wonen, terwijl u eerder verklaarde dat dit allesbehalve evident is. Ook spreken jullie in zeer vage bewoordingen en bent u op geen enkel moment concreet over hoe en of de bendeleden uw vrouw uiteindelijk hebben gecontroleerd. Wanneer uw vrouw in dit verband wordt gevraagd hoe zij is ontvangen als nieuwkomer in de wijk, zegt zij vaag dat zij altijd in uw bijzijn was en dat ze nooit alleen de kolonie is binnen gegaan (CGVS 19/27226B p. 5). Gevraagd of zij ooit gecontroleerd is geweest, antwoordt ze in eerste instantie dat tijdens die laatste bedreiging bleek dat de bendeleden wisten waar jullie werkten. Pas daarna zegt ze kort dat de bendeleden inderdaad ook haar identiteitskaart vroegen maar dat jullie het adres hadden gewijzigd (CGVS 19/27226B p. 6). Haar antwoord is weinig gedetailleerd en duidt niet op een doorleefde ervaring. De

verklaringen van u en uw vrouw doen verder afbreuk aan uw bewering afkomstig te zijn uit een wijk die gecontroleerd wordt door de MS.

Voorts is het opvallend dat u en uw vrouw verschillende verklaringen afleggen over jullie interacties met bendeleden vòòr de dood van uw broer. Wanneer u wordt gevraagd op welke manier het gedrag van de bendeleden ten aanzien van jullie anders was na de moord dan voordien, antwoordt u dat ze van het ene op het andere moment plots geld begonnen te vragen en dat dat nooit minder was dan \$5 (CGVS p. 10). Wanneer u hierop wordt gevraagd of u dan eerder, voor de moord op uw broer, nooit diende te betalen, antwoordt u dat dat inderdaad nooit het geval was (CGVS p. 11). Uw vrouw daarentegen, verklaart iets anders. Zij zegt dat jullie voor het incident met uw broer ook al geld dienden te betalen aan de bendeleden. Ze vroegen toen \$1 tot \$2, ongeveer zo een twee keer per week. Na de moord op uw broer verhoogde dit bedrag dan (CGVS 1927226B p. 5). Deze tegenstrijdigheid in verklaringen doet afbreuk aan de algemene geloofwaardigheid van uw relaas.

De bendeleden dreigden dat ze jullie familie, en meer bepaald uw moeder, zouden vermoorden indien er aangifte zou worden gedaan (CGVS p. 10 en 1927226B p. 9). Desondanks deden jullie aangifte. Jullie advocaat kreeg toen via onofficiële weg te horen dat jullie geen bescherming kon worden geboden (CGVS p. 10). Dat hij gezien de omstandigheden, namelijk de doodsb bedreigingen naar jullie familie toe die nog steeds in El Salvador woont, en het feit dat de politie jullie niet kan helpen, toch zou hebben beslist om door te gaan met het indienen van de klacht, is vreemd. Wanneer uw vrouw wordt gevraagd waarom jullie aangifte hebben gedaan, ondanks dat de bendeleden zeiden dat zij onder andere uw moeder zouden viseren, antwoordt zij volledig naast de kwestie. Zij zegt dat jullie wisten dat de politie in heel El Salvador corrupt is, en informatie doorspeelt. Bovendien gedragen zij zich ook nonchalant (CGVS 1927226B p. 9 en 10). Dat zijn echter enkel redenen om geen klacht in te dienen. Deze verklaringen houden dan ook geen steek. Uw vrouw voegt dan nog toe dat jullie bang waren om aangifte te doen maar besloten om het toch te doen. Jullie merken dat de bendeleden tot op heden deze informatie niet hebben, anders zou dat nog een groter probleem vormen voor uw familie (CGVS 1927226B p. 10). Dit is geen antwoord op de vraag die aan uw vrouw werd gesteld.

Uw moeder ging mee naar het huis van uw grootmoeder (CGVS p. 12). Ondertussen woont zij echter weer in kolonie Jardines in San Marcos. Uw moeder heeft niets meer gehoord van de bendeleden (CGVS p. 14).

Voorts is het zeer opmerkelijk dat u twee weken lang bij uw grootmoeder verbleef en absoluut voor geen enkele reden buiten kwam, zelfs niet voor basisbehoeften, maar dat gedurende die periode, meer bepaald op 25 november 2019, zowel u als uw vrouw een nieuwe identiteitskaart hebben afgehaald (CGVS p. 14). Op die identiteitskaart staat bovendien jullie adres van de kolonie Jardines in San Marcos op.

Tot slot dient te worden opgemerkt dat jullie geen enkele informatie kunnen geven over de reden waarom jullie plots moesten vertrekken uit de wijk. Uit informatie blijkt dat de renta de grootste en meest standvastige bron van inkomsten is voor de bendes in El Salvador. Uit uw verklaringen blijkt dat jullie op maandelijkse basis gedurende twee jaar aanzienlijke bedragen aan de bendeleden betaalden; tot 10 dollar, zo'n vier à vijf keer per week. Dat zij jullie dan van de ene op de andere dag plots weg zouden willen, terwijl jullie een bron van financiering voor hen waren, is vreemd. Wanneer uw vrouw hierop wordt gewezen, zegt ze dat ze niet weet wat de aanleiding voor de bendeleden kon zijn (CGVS 1927226B p. 5 en 10). Ook u zelf heeft geen enig idee waarom de bendeleden na twee jaar plots eisten dat u weg zou gaan. Nogmaals gevraagd of er een bepaalde aanleiding toe was, of er iets was veranderd in tussentijd, zegt u dat u tegen de man aan de telefoon zei dat jullie daar gewoon werkten en jullie met niets anders bemoeiden, maar dat hij hier niet op inging (CGVS p. 12). Dat u geen aanleiding hiertoe zou kunnen bedenken, is opmerkelijk.

Uw paspoort, identiteitskaart en geboorteakte hebben betrekking op uw Salvadoraanse nationaliteit en herkomst, die niet meteen in twijfel wordt getrokken. Uw huwelijksakte, geboorteakte van uw broer, de identiteitskaart van uw moeder, het bewijs van studies van uw vrouw en de registratie van familiale status hebben geen betrekking op uw relaas en zijn bijgevolg ook niet relevant voor uw dossier.

De overlijdensakte van uw broer en het nieuwsartikel hebben betrekking op zijn overlijden. Het incident waarbij uw broer zou zijn overleden dateert reeds van twee jaar voor uw vertrek. Deze documenten kunnen op zich echter geen oorzakelijk verband met uw eigen problemen aantonen. U kan geen enkele informatie geven over de reden waarom uw broer vermoord werd (CGVS, p. 8). Voorts is het nergens uit

uw verklaring duidelijk waarom u twee jaar na het overlijden van uw broer plots zou moeten vertrekken uit de wijk. U kan geen enkele reden geven waarom u moest vertrekken. Een dergelijk document kan dienen ter ondersteuning van geloofwaardige verklaringen maar kan louter op zich de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig relaas herstellen. Verder legde u geen enkel politiedocument neer over het overlijden van uw broer.

De volmacht aan de advocaat en de klacht bij de politie dienen slechts ter aanvulling van een geloofwaardig relaas en bewijzen op zich niets.

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt El Salvador te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd."

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Uw Salvadoraanse nationaliteit staat vast, uw identiteitskaart en paspoort worden niet ter discussie gesteld. Hetzelfde geldt voor de geboorte- en overlijdensakte van uw broer en het krantenartikel: zijn overlijden wordt niet ter discussie gesteld. De volmacht aan de advocaat en de aangifte bij de politie gelden slechts als aanvullend bewijs bij een geloofwaardig relaas en kunnen op zichzelf staand de geloofwaardigheid niet herstellen. Uw rijbewijs, huwelijksakte, de geboorteakte en identiteitskaart van uw moeder hebben geen betrekking op uw relaas en hebben bijgevolg geen bewijswaarde.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele

bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïmpliceerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïmpliceerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

Verzoekster verwijst integraal naar het middel zoals uiteengezet in het verzoekschrift van haar echtgenoot, gekend onder rolnummer 253 931. Dit middel luidt als volgt:

“In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen.

Hij wijst tevens op de (humanitaire) situatie in El Salvador. Hij geeft in dit verband aan dat het rapport van de verwerende partij verouderd is en achterhaald. Hij citeert uit landeninformatie van november 2019. Verzoeker werpt nog op dat rekening moet worden gehouden met de gevolgen te wijten aan de COVID-19-pandemie, onder meer op socio-economisch vlak. Hij vreest dat hij geen werk zal hebben en hij niet de noodzakelijke zorgen zal kunnen krijgen indien hij besmet geraakt met deze ziekte.”

Verzoekster voegt geen stukken toe ter ondersteuning van het verzoekschrift.

3. Aanvullende nota

De verwerende partij maakt op 23 maart 2021 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele situatie in El Salvador wordt gemaakt. Zij verwijst hierbij naar:

- COI Focus *“El Salvador: Retour au pays des ressortissants”* van 17 december 2020;
- COI Focus *“El Salvador: Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020;
- UNHCR *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van maart 2016.

4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet

Verzoekster verklaart dat zij El Salvador heeft verlaten omwille van problemen met leden van de bende MS-13. De broer van haar echtgenoot werd op 27 augustus 2017 ontvoerd en vermoord. Sinds die dag zouden verzoekster en haar echtgenoot vijandig worden behandeld door MS-13 en moesten zij bijna dagelijks renta betalen aan de bendeleden in de wijk Jardines, gemeente San Marcos. Op 14 november 2019 zou aan verzoekster en haar echtgenoot onder bedreiging van een vuurwapen zijn gezegd dat zij zich niet meer in de kolonie Jardines, gemeente San Marcos, mochten laten zien. Daarbij zouden doodsb bedreigingen zijn geuit ten aanzien van hun familie indien ze naar de politie zouden stappen. Deze gebeurtenis zou het vermoeden dat de broer door MS-13 werd vermoord, hebben bevestigd. Verzoekster en haar echtgenoot dienden een aangifte in bij de politie via een advocaat met volmacht. Zij verhuisden tijdelijk naar de grootmoeder, leefden daar ondergedoken en vertrokken op 26 november 2019 uit El Salvador. Verzoekster en haar echtgenoot vrezden bij terugkeer, net zoals de broer, door bendeleden te worden vermoord.

Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoeksters vluchtmotieven identiek zijn aan die van haar echtgenoot, zoals in de bestreden beslissing wordt aangehaald. Deze vaststelling wordt noch in het verzoekschrift noch ter terechtzitting betwist.

In de bestreden beslissing wordt verzoekster dan ook identiek dezelfde beslissing als aan haar echtgenoot betekend.

Zoals door verzoekster in het verzoekschrift aangegeven, stelt de Raad verder vast dat verzoekster in het thans voorliggende verzoekschrift integraal verwijst naar het middel van haar echtgenoot in zijn beroep.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest van 23 april 2021 met nr. 253 390 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermings-status van verzoeksters echtgenoot verworpen.

In dit arrest wordt in het kader van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet gemotiveerd als volgt:

“5.1. Verzoeker verklaart dat hij El Salvador heeft verlaten omwille van problemen met leden van de bende MS-13. Zijn broer werd op 27 augustus 2017 ontvoerd en vermoord. Sinds die dag zouden

verzoeker en zijn echtgenote vijandig worden behandeld door MS-13 en moesten zij bijna dagelijks renta betalen aan de bendeleden in hun wijk Jardines, gemeente San Marcos. Op 14 november 2019 zou aan verzoeker en zijn vrouw onder bedreiging van een vuurwapen zijn gezegd dat zij zich niet meer in de kolonie Jardines, gemeente San Marcos, mochten laten zien. Daarbij zouden doodsb bedreigingen zijn geuit ten aanzien van hun familie indien ze naar de politie zouden stappen. Deze gebeurtenis zou het vermoeden dat de broer door MS-13 werd vermoord, hebben bevestigd. Verzoeker en zijn echtgenote dienden een aangifte in bij de politie via een advocaat met volmacht. Zij verhuisden tijdelijk naar verzoekers grootmoeder, leefden daar ondergedoken en vertrokken op 26 november 2019 uit El Salvador. Verzoeker en zijn echtgenote vrezen bij terugkeer net zoals de broer door bendeleden te worden vermoord.

5.2. Uit de objectieve landeninformatie die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, blijkt dat er in El Salvador verschillende bendes actief zijn die een grote invloed uitoefenen op het dagelijkse leven in de wijken waar ze territoriale controle hebben. De bendes zijn goed georganiseerd, kennen een hiërarchische structuur en hun criminele activiteiten zijn divers. Zo is afpersing een veelvoorkomende praktijk en maken zij zich verder schuldig aan bedreigingen, moordaanslagen, diverse (seksuele) geweldplegingen en gedwongen rekrutering. Uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is waardoor het land momenteel wordt beschouwd als één van de gevaarlijkste ter wereld (COI Focus “El Salvador: Situation sécuritaire” van 12 oktober 2020; UNHCR guidelines).

Het aanwezige geweld komt voornamelijk voort uit interne afrekeningen tussen rivaliserende bendes en uit confrontaties tussen de bendes en de Salvadoraanse veiligheidsdiensten en politie. De bendes viseren andere bendes, terwijl de overheid tracht op te treden tegen de criminele groeperingen, met wisselend succes (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14).

De bendes viseren ook burgers met een welbepaald profiel. Uit de landeninformatie blijken een aantal potentiële risicoprofielen die slachtoffer kunnen worden van geweld zoals: personen die zich verzetten tegen het gezag van de bendes of de benderegels overtreden (bv. tegen rekrutering), personen van wie wordt vermoend dat zij een bendelid zijn, LGBT-personen, inheemse volkeren, personen die slachtoffer kunnen worden van afpersing (bv. bepaalde beroepsgroepen), informanten, getuigen en slachtoffers van misdaden begaan door bendes en bepaalde beroepen zoals journalisten, mensenrechtenverdedigers, gemeenschapsleiders, onderwijzers, (ex-)politiemensen en (ex-)militairen, rechters, officieren van justitie en advocaten, familieleden van de voorgaande risicoprofielen (COI Focus 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

De Raad herinnert er evenwel aan dat het loutere gegeven dat een verzoeker onder een bepaald profiel valt, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, op zich niet volstaat om een nood aan internationale bescherming vast te stellen. De beoordeling van het risico is immers afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, zoals in de richtlijnen van UNHCR zelf wordt onderkend (“may be in need of (...) protection (...) depending on the circumstances of the individual case”).

Het is aan een verzoeker om op individuele en concrete wijze aannemelijk te maken dat hij omwille van een bepaald profiel persoonlijk en werkelijk dreigt te worden vervolgd of gevisieerd bij een terugkeer naar El Salvador. Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat verzoeker zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar zijn land van herkomst, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in El Salvador.

Zoals hierna zal blijken, blijft verzoeker evenwel in gebreke om ten gevolge hiervan een actueel, individueel en persoonlijk risico aannemelijk te maken.

5.3. Wat betreft de verschillende documenten die verzoeker in het kader van zijn beschermingsverzoek voorlegt (AD CGVS, map met documenten), wijst de Raad op wat volgt.

Verzoekers paspoort, identiteitskaart, geboorte- en huwelijksakte, de identiteitskaart van zijn moeder, het bewijs van de studies van zijn echtgenote en de registratie van familiale status betreffen onder meer persoonsgegevens, zoals identiteit en nationaliteit, die hier niet ter discussie staan. Voor het overige houden deze documenten geen verband met verzoekers vluchtrelaas.

Wat betreft de overlijdensakte van verzoekers broer en het online nieuwsartikel over de ontvoering van en moord op zijn broer, stelt de Raad vast dat dit incident van 27 augustus 2017, dat reeds dateert van twee jaar voor verzoekers vertrek, op zich niet wordt betwist. Uit deze documenten kan op zich evenwel

geen oorzakelijk verband met verzoekers eigen problemen blijken nu verzoeker geen enkele informatie kan geven over de reden waarom zijn broer werd vermoord (gehoorverslag CGVS verzoeker, p. 8) en evenmin een duidelijke reden over waarom hij en zijn echtgenote plots twee jaar na het overlijden van de broer uit de wijk Jardines moesten vertrekken.

Wat betreft de volmacht aan de advocaat en de aangifte bij de politie, merkt de Raad op dat dit document louter is opgesteld op basis van verzoekers verklaringen en niet is gebaseerd op een politieel of gerechtelijk onderzoek naar deze verklaringen. Enkel op basis daarvan kan niet worden geverifieerd of de beweerde feiten zich werkelijk hebben voorgedaan. Verzoeker brengt verder geen documenten bij met betrekking tot het verloop van deze klacht of het resultaat ervan, noch enige andere informatie over de verdere opvolging. Aldus zijn er geen aanwijzingen dat de klacht inhoudelijk werd onderzocht en op objectieve wijze bevestigd door de instantie die ze noteerde. Gelet op het gebrek aan enige objectivering, kan aan deze aangifte, die niet meer bevat dan de eigen verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote, dan ook slechts een geringe bewijswaarde worden toegekend.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de voorgelegde stukken wegens hun inhoud en relatieve bewijswaarde in deze stand van zaken op zich niet volstaan om het vluchtrelaas en een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken.

Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

5.4. De commissaris-generaal besluit op basis van de verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote dat er geen geloof kan worden gehecht aan de vermeende gebeurtenissen die voor hen de aanleiding vormden om El Salvador te verlaten.

Hoewel verzoeker en zijn echtgenote voorhouden dat zij gedurende twee jaar op bijna dagelijkse basis renta betaalde aan bendeleden van MS-13 alsook gedurende deze periode op verschillende wijzen vijandig werden behandeld en dat MS-13 heel de dag constant op straat is in hun wijk, stelt de commissaris-generaal vast dat (i) verzoeker en zijn echtgenote niet aannemelijk maken afkomstig te zijn uit een wijk die wordt gecontroleerd door MS-13 daar (a) verzoeker en zijn echtgenote inconsistente verklaringen afleggen over afpersing in de wijk, (b) verzoeker en zijn echtgenote niets concreet weten te zeggen over bepaalde bendeleden in hun wijk en (c) de echtgenote van verzoeker afkomstig is van een zone waar de rivaliserende bende Barrio 18 heerst en verzoeker noch zijn echtgenote een afdoende verklaring hebben voor het feit dat zij geen problemen kende bij haar verhuis naar verzoekers huis gelegen in de wijk Jardines onder controle van MS-13; (ii) verzoeker en zijn echtgenote tegenstrijdige verklaringen afleggen over hun interacties met bendeleden voor de dood van verzoekers broer; (iii) verzoeker en zijn echtgenote geen aannemelijke verklaringen bieden voor het gegeven dat zij een aangifte hebben ingediend bij de politie ondanks de doodsb bedreigingen die ten aanzien van hun familie werden geuit, met name de moeder van verzoekers echtgenote; en (iv) de moeder van verzoekers echtgenote ondertussen weer in kolonie Jardines woont en niets van de bendeleden heeft gehoord.

Verder stelt de commissaris-generaal vast dat (v) hoewel verzoeker en zijn echtgenote twee weken ondergedoken bij de grootmoeder zouden hebben verbleven, zij op 25 november 2019 een nieuwe identiteitskaart hebben afgehaald waarop hun adres in kolonie Jardines in San Marcos staat vermeld en dat (vi) verzoeker en zijn echtgenote geen enkele reden kunnen geven over de reden waarom zij plots, twee jaar na het overlijden van de broer, moesten vertrekken uit de wijk en er geen oorzakelijk verband wordt aangetoond met de dood van de broer, te meer verzoeker geen enkele informatie kan geven over de reden waarom hij werd vermoord.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen.

De Raad stelt vast dat verzoeker er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, betrekking hebben op de kern van zijn vluchtrelaas, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van de vluchtmotieven, te verklaren of te weerleggen.

5.5. Zo betwist verzoeker dat er inconsistente verklaringen werden afgelegd over afpersing in de wijk.

Niettemin blijkt dat verzoeker, over de impact van de aanwezigheid van MS-13 in San Marcos, zelf uitdrukkelijk en op zeer affirmatieve wijze heeft verklaard: "De winkeliers hoe klein ook werden afgeperst en iedereen in de kolonie werd afgeperst." (gehoorverslag CGVS verzoeker, p. 5) alsook "Zij wisten om hoe laat iemand terug keerde, zij waren altijd in de zone aanwezig en zij wisten perfect wanneer iemand het werk verliet en thuis aan kwam. Of gelijk wat iemand ging doen, zij wisten dat. Want zij hebben absoluut niets te doen, zij bevinden zich een hele dag op straat. Dat is waarmee zij zich bezig houden, in het oog houden wat iemand doet." (gehoorverslag CGVS verzoeker, p. 11). Verzoeker verklaarde verder dat zij gedurende twee jaar constant werden afgeperst waarbij zij vier à vijf keer in de week 5 tot 10 dollar betaalden, telkens zij de bendeleden op straat of bij de supermarkt tegenkwamen (ibid., p. 10-11).

Wanneer verzoeker evenwel wordt gevraagd of bij andere mensen uit de wijk hetzelfde gebeurde als bij hen, antwoordt hij plots dat omwille van hun angsten, zij geen tijd doorbrachten met andere mensen daar. Verzoeker en zijn echtgenote gingen slechts naar het werk en daarna direct naar huis (ibid., p.11). Wanneer verzoeker er op wordt gewezen dat door zijn eerdere bewoordingen kon worden afgeleid dat hij zelf mensen kende die waren lastig gevallen door bendeleden, zegt hij dat er natuurlijk wel burens zijn, maar dat het onmogelijk is om sociaal dicht met hen te zijn. Wanneer hij bijvoorbeeld het vuilnis gaat buiten zetten, staat er onmiddellijk een bendelid voor zijn neus. Er is geen enkel moment waarop men niet één van hen ziet (ibid., p. 11).

Verzoekers antwoorden worden door de commissaris-generaal terecht als vaag en naast de kwestie aangemerkt. Ze verduidelijken niet waarom hij dan eerder wel zeer affirmatief verklaarde dat "iedereen in de kolonie werd afgeperst". Ook zijn betoog in het verzoekschrift dat handelaars niet te koop liepen met de afpersing en iedereen in angst leefde, biedt hiervoor geen verklaring.

Gevraagd of andere mensen ook op straat moesten betalen, verwijst verzoeker naar een voorval waar hij toevallig boodschappen aan het doen was en de bendeleden tegen de winkeleigenaar zeiden dat ze het geld van de week kwamen ophalen waarna ook hij geld moest betalen. In het licht van zijn verklaringen dat de bendeleden van MS-13 alomtegenwoordig zijn in de wijk en dat "iedereen" wordt afgeperst, is het weinig aannemelijk dat verzoeker vervolgens niets meer weet te vertellen dan dat ene toevallige voorval. Nochtans verwees verzoeker eerder in zijn gehoor naar afpersingen die hij had zien gebeuren bij vrienden die in de commerciële sector werken (ibid., p. 5).

Van verzoeker wordt niet verwacht dat hij kan vertellen welke handelaar hoeveel renta moest betalen, maar gelet op de duur van hun verblijf in de kolonie Jardines sinds juni 2017 tot 14 november 2019, een wijk die door MS-13 wordt gedomineerd, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij en zijn echtgenote meer kunnen vertellen over de afpersing in hun wijk die "iedereen" aldaar zou hebben getroffen, ook vrienden van hen. Dat verzoeker, gevraagd naar zijn kennis over een algemene praktijk van renta in zijn wijk, enkel antwoordt dat hij dit "voor allemaal dat niet" wist (ibid., p. 11), doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen over de aanwezigheid van de bende MS-13 in zijn wijk en het leven aldaar in de periode van juni 2017 tot november 2019.

5.6. Waar verzoeker enerzijds volhardt in zijn verklaring dat hij de bendeleden niet kende maar anderzijds benadrukt dat hij en zijn echtgenote de bendeleden "perfect" konden beschrijven, spreekt hij zichzelf tegen en maakt hij geenszins aannemelijk dat hij en zijn echtgenote niets meer concreet weten te zeggen over bepaalde bendeleden in de wijk dan hun kledij en dat zij bepaalde gezichten van deze bendeleden niet zouden kunnen herkennen.

Het betoog in het verzoekschrift dat hij en zijn echtgenote geen moeite deden om de leden te leren kennen en dat zij onder de radar probeerden te blijven, neemt niet weg dat, zoals verzoeker zelf aanhaalt, zij voorhouden meer dan twee jaar te zijn afgeperst en dit op regelmatige basis, met name vier à vijf keer per week. Gelet op de frequentie en de langdurigheid van de beweerde afpersing, die doelgericht was, alsook de constante aanwezigheid van bendeleden in hun wijk, is het niet aannemelijk dat zowel verzoeker als zijn echtgenote niets concreet weten te zeggen over bepaalde bendeleden.

Zowel verzoeker als zijn echtgenote haalden aan dat de bendeleden roteerden maar ondanks deze rotatie kan, gelet op de langdurigheid en frequentie van de beweerde afpersing alsook de alomtegenwoordigheid van bendeleden in de wijk, redelijkerwijze worden aangenomen dat er bepaalde gezichten moeten geweest zijn die terugkwamen. Het is immers niet zo dat er in El Salvador meer bendeleden dan brave burgers zijn. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat de bendeleden zelf niet meer dan 1% van de Salvadoraanse bevolking uitmaken (COI Focus "El Salvador: situation sécuritaire", 12 oktober 2020, p. 10). Het houdt verder weinig steek dat bendeleden enerzijds iedereen in het oog willen houden en controleren en perfect weten wanneer iemand het werk verliet en terug thuiskwam, zoals verzoeker

verklaart (gehoorverslag CGVS verzoeker, p. 11), maar anderzijds elke dag andere jongeren vanuit andere wijken op straat zouden sturen aangezien deze jongeren de bewoners van de wijk dan ook niet zouden kennen. Verzoekers verwijzing naar een eventuele rotatie van bendeleden, neemt niet weg dat zelfs in dat geval mag worden verwacht dat hij en zijn echtgenote na al die jaren iets meer over zouden kunnen zeggen over bepaalde bendeleden dan wat uiteindelijk niet meer dan vage verklaringen zijn over hoe deze bendeleden in het algemeen gekleed waren, te meer daar de bendeleden volgens verzoeker de hele dag op straat 24 op 24 aanwezig zijn (ibid., p. 6).

De Raad besluit dan ook, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoeker en zijn echtgenote niet aannemelijk maken dat zij afkomstig zijn uit een wijk die door MS-13 wordt gecontroleerd. Dit maakt dat er geen geloof kan worden gehecht aan hun problemen als inwoner van een dergelijke wijk, laat staan dat zij bijna dagelijks door bendeleden van MS-13 zouden zijn afgeperst.

5.7. Wat betreft de bevinding dat de echtgenote van verzoeker afkomstig is van een zone waar de rivaliserende bende Barrio 18 heerst en dat verzoeker noch zijn echtgenote een afdoende verklaring hebben voor het feit dat zij geen problemen kende bij haar verhuis naar verzoekers huis in de kolonie Jardines onder controle van MS-13, meent verzoeker in zijn verzoekschrift dat de commissaris-generaal erg kort door de bocht gaat en doet uitschijnen alsof mensen uit verschillende wijken niet zouden kunnen trouwen. Hij wijst erop dat zijn echtgenote hem is komen vervoegen en daar als dusdanig werd ingeschreven zodat er geen probleem was.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt evenwel dat de bendes in El Salvador een greep hebben op het dagelijkse leven in de wijken waar ze een territoriale controle uitoefenen. De bendes oefenen een doorgedreven sociale controle uit en beperken de bewegingsvrijheid van burgers in deze wijken in sterke mate (UNHCR "Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from El Salvador" van 15 maart 2016, p. 10-13; COI Focus Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020, p. 11, 27-28; COI Focus Situation Sécuritaire van 15 juli 2019, p. 12, 21-22). Dit houdt in dat personen die verhuizen naar een bepaalde wijk veelal zullen worden gecontroleerd door de bende die de betrokken wijk controleert en dat informatie over deze personen zal worden verzameld en geverifieerd. Indien uit deze informatie blijkt dat deze personen (vermeende) banden hebben met een rivaliserende bende of afkomstig zijn van een wijk die onder controle staat van een rivaliserende bende, dan kunnen deze personen op negatieve wijze de aandacht trekken van een bende en worden gevisieerd wegens het overtreden van hun regels. Verschillende bronnen geven verder aan dat de bende die de controle uitoefent in een bepaalde wijk, zone of gemeenschap, de achtergrond van nieuwkomers checkt. Personen die verhuizen naar een zone gecontroleerd door een rivaliserende bende, riskeren de toegang te worden ontzegd, of zelfs om te worden geslagen of vermoord, omdat hun verhuis wordt gezien als ontrouw ten aanzien van de bende uit hun zone van herkomst (COI Focus 2020, p. 37-38).

Gelet op deze landeninformatie mag van verzoeker en zijn echtgenote worden verwacht dat zij alsnog aannemelijk kunnen maken waarom de echtgenote van verzoeker, die afkomstig is van een zone waar de rivaliserende bende Barrio 18 heerst, geen problemen kende bij haar verhuis naar verzoekers huis in de kolonie Jardines, onder controle van MS-13.

Verzoekers betoog in het verzoekschrift doet geen afbreuk aan de terechte bevinding in de bestreden beslissing dat hun verklaringen in deze niet afdoende zijn, zoals terdege blijkt uit volgende motieven:

"Gevraagd hoe dit komt, antwoordt u slechts vaag dat dat door u geweest moest zijn omdat jullie haar adres op de identiteitskaart veranderden vanaf het moment dat zij bij u is komen wonen. U woonde altijd al in die zone en bracht uw vrouw mee, waardoor bendeleden geen wraak namen aangezien zij merkten dat het uw vrouw was (CGVS p. 7). Dit is echter geen verklaring voor waarom zij zonder enige problemen te kennen in uw zone is kunnen komen wonen, terwijl u eerder verklaarde dat dit allesbehalve evident is. Ook spreken jullie in zeer vage bewoordingen en bent u op geen enkel moment concreet over hoe en of de bendeleden uw vrouw uiteindelijk hebben gecontroleerd. Wanneer uw vrouw in dit verband wordt gevraagd hoe zij is ontvangen als nieuwkomer in de wijk, zegt zij vaag dat zij altijd in uw bijzijn was en dat ze nooit alleen de kolonie is binnen gegaan (CGVS 1927226B p. 5). Gevraagd of zij ooit gecontroleerd is geweest, antwoordt ze in eerste instantie dat tijdens die laatste bedreiging bleek dat de bendeleden wisten waar jullie werkten. Pas daarna zegt ze kort dat de bendeleden inderdaad ook haar identiteitskaart vroegen maar dat jullie het adres hadden gewijzigd (CGVS 1927226B p. 6). Haar antwoord is weinig gedetailleerd en duidt niet op een doorleefde ervaring."

In navolging van de commissaris-generaal besluit de Raad dan ook dat de verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote verder afbreuk doen aan hun bewering afkomstig te zijn uit een wijk die wordt gecontroleerd door de MS-13.

5.8. De commissaris-generaal bemerkt terecht dat verzoeker en zijn echtgenote geen aannemelijke verklaringen geven waarom zij een aangifte zouden hebben ingediend bij de politie ondanks de doodsb bedreigingen die ten aanzien van hun familie werden geuit, met name de moeder van verzoekers echtgenote. Door in het verzoekschrift te stellen dat zij alsnog hoopten bescherming te krijgen en er alles aan deden om in het land te blijven, houdt verzoeker een betoog dat geheel strijdt met wat zijn echtgenote, onder verwijzing naar de dood van verzoekers broer, tijdens het gehoor bij het CGVS verklaarde, met name "daar is nog geen enkele vordering in die zaak en wij weten ook dat de politie ons die bescherming niet kan bieden". Zij stipte daarbij aan dat de politie corrupt is en informatie doorspeelt (gehoorverslag CGVS verzoekster, p. 9-10). Verzoeker uit dan ook een weinig ernstige post factum bewering die niet overtuigt. Bovendien heeft verzoeker tijdens zijn gehoor bij het CGVS al verklaard dat het weinig zin heeft om iets te ondernemen tegen de bende want "dan lok je het uit en dat heeft de dood tot gevolg" (gehoorverslag CGVS verzoeker, p. 11). Dat verzoeker met al die kennis alsnog verwachtte te worden beschermd, overtuigt niet.

Verzoeker haalt in zijn verzoekschrift nog aan dat ze geen andere keuze hadden dan tijdens hun onderduiking naar buiten te komen om hun identiteitskaarten op te halen omdat ze in België wilden aantonen dat zij gehuwd waren. Deze uitleg overtuigt evenmin daar verzoekers ook in het bezit zijn van een huwelijksakte die zij bij het CGVS hebben voorgelegd.

Met betrekking tot de bevinding dat verzoeker en zijn echtgenote geen enkele reden kunnen geven over de reden waarom zij plots, twee jaar na het overlijden van de broer, moesten vertrekken uit de wijk, stelt verzoeker de gedachtegang van de bende niet te kennen, doch meent hij dat dit iets te maken moet hebben met het feit dat de bendeleden zich superieur wanen en met de moord op zijn broer.

Het superioriteitsgevoel van bendeleden doet geen afbreuk aan de vaststelling dat renta de grootste en meest standvastige bron van inkomsten is voor bendes. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat zij aanzienlijke bedragen betaalden aan bendeleden zodat het weinig aannemelijk is dat de bende hen plots van de ene op de andere dag weg zou willen. Waar verzoeker tracht een verband te leggen met de dood van zijn broer, herinnert de Raad eraan dat verzoeker geen enkele informatie kan geven over de reden waarom zijn broer werd vermoord (gehoorverslag CGVS verzoeker, p. 8). Er wordt dan ook geen oorzakelijk verband aangetoond.

Waar verzoeker ter terechtzitting nog aanvoert dat zijn angst niets te maken heeft met de renta maar met zijn broer omdat hij getuige is geweest van de ontvoering van en moord op zijn broer, stelt de Raad vast dat verzoeker tijdens zijn gehoor bij het CGVS heeft verklaard dat hij aan het werk was toen zijn broer op straat in de buurt van hun woning werd ontvoerd (gehoorverslag CGVS verzoeker, p. 8). Gelet op deze ernstige tegenstrijdigheid in zijn verklaringen, kan geen geloof worden gehecht aan verzoekers uiteenzetting ter terechtzitting.

Voor het overige blijft verzoeker in wezen slechts steken in het louter volharden in zijn ongeloofwaardig bevonden asielmotieven, het minimaliseren en vergoelijken van de in de bestreden beslissing vastgestelde onaannemelijkheden en het bekritisieren en tegenspreken van bepaalde gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de pertinente motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Zij blijven gehandhaafd en worden door de Raad overgenomen.

5.9. Gelet op wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in zijn beoordeling dat aan verzoekers verklaringen over de beweemde afpersing en bedreigingen door MS-13 en zijn vrees om zoals zijn broer te worden vermoord, geen geloof kan worden gehecht.

De documenten die verzoeker heeft voorgelegd ter staving van zijn beschermingsverzoek en die zoals eerder vermeld op zich niet volstaan omwille van hun inhoud en relatieve bewijswaarde, worden aldus niet aangevuld met voldoende samenhangende, precieze, volledige en aannemelijke verklaringen.

Het geheel aan documenten en verzoekers verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad verzoekers vluchtrelaas en zijn vrees voor vervolging niet geloofwaardig. Een

loutere verwijzing naar algemene landeninformatie volstaat in deze niet, nu verzoeker er niet in slaagt de concrete problemen hij zou hebben, aannemelijk te maken.

5.10. Op basis van de voorliggende landeninformatie, in het bijzonder de COI Focus “El Salvador: Retour au pays des ressortissants” van 9 januari en 17 december 2020, kan niet worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico loopt op vervolging dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij heeft verbleven. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk zijn bij het beoordelen van de terugkeer. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk. De richtlijnen van UNHCR laten niet toe anders te oordelen waar UNHCR zelf bemerkt dat enkel “certain returnees from abroad” problemen kunnen ondervinden bij terugkeer en dan nog enkel “depending on the particular circumstances of their case”.

Het volstaat niet om te verwijzen naar een kwetsbaar profiel en algemene landeninformatie om een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade als ‘returnee’/terugkeerder aannemelijk te maken. Dit moet in concreto worden aangetoond. Verzoeker slaagt hier niet in.

Zoals reeds gesteld, hecht de Raad geen geloof aan verzoekers beweerde problemen met MS-13. Het blijkt dan ook niet dat verzoeker voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van bendeleden stond, evenmin zijn daartoe andere concrete indicaties. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker bij terugkeer naar El Salvador enig verhoogd risico loopt om te worden geviséerd door bendeleden.

Het feit dat hij een periode in België heeft verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

De Raad betwist niet dat verzoeker bij terugkeer te maken kan krijgen met afpersing. Afpersing blijkt evenwel een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Het risico op afpersing verschilt in wezen niet van het algemeen risico waaraan ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, worden blootgesteld.

In de mate dat uit de landeninformatie blijkt dat sommige Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland kunnen worden gezien als welvarend en bijgevolg een verhoogd risico op afpersing kunnen lopen, wijst de Raad erop dat verzoekers verblijf in België voor de duur van de asielprocedure als dusdanig niet resulteert in bijzondere kenmerken waardoor hij identificeerbaar zou zijn als een persoon die in het buitenland heeft verbleven.

Evenzo, de loutere mogelijkheid om in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer omdat hij na een verblijf in het buitenland als welvarend zou kunnen worden beschouwd, volstaat op zich niet om een persoonlijke vrees voor vervolging of een persoonlijk en reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Tevens bereikt afpersing in beginsel als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Het geheel van zijn individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoeker nalaat concreet aannemelijk te maken dat hij bij terugkeer ernstige problemen riskeert omwille van het feit dat hij in het buitenland heeft verbleven en moet terugkeren naar zijn land van herkomst.

5.11. Waar verzoeker de socio-economische situatie in El Salvador aankaart en zijn moeilijkheden om er werk te vinden, wijst de Raad erop dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In deze verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat “vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

- a) de Staat;
- b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;
- c) niet-overheidsactoren (...)"

Het Hof van Justitie heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van richtlijn 2004/83/EU – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Zo stelt het Hof:

"In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden er tegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd."
(HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40).

De Raad meent naar analogie dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Vooreerst blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit het verzoekschrift, noch uit de beschikbare landeninformatie dat er in El Salvador sprake zou zijn van een precaire socio-economische en humanitaire situatie die in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, laat staan dat zulke situatie, die overigens nergens in het verzoekschrift wordt aangetoond, louter is te wijten aan een opzettelijk handelen of nalaten van een actor.

Verder wijst de Raad er nogmaals op dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op "situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade" (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn.

In casu blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Verzoeker toont immers niet aan dat hij bij terugkeer naar El Salvador op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien.

In de mate dat verzoeker zich de vraag stelt of hij ten tijde van deze crisis in de mogelijkheid zal zijn om een job te vinden, benadrukt de Raad dat uit niets blijkt dat hij, gezien zijn persoonlijke omstandigheden, geen werk zou mogen uitoefenen in El Salvador. Het antwoord op de vraag zal dan eerder afhangen van de economische omstandigheden in het land van herkomst en de inspanningen van de betrokkene.

Waar verzoeker verwijst naar de impact van de COVID-19-pandemie op het leven in El Salvador en een vrees aanhaalt om te worden besmet met het coronavirus, volstaat het ook hier op te merken dat zulke besmetting niet wordt veroorzaakt door een actor van vervolging of ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847 (c)). Het risico dat verzoeker aanhaalt, namelijk een onmenselijke of vernederende behandeling doordat hij in het geval van een terugkeer naar zijn land wordt blootgesteld aan een virus waarvoor er geen gepaste behandeling bestaat, is dan ook vreemd aan de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals het Hof van Justitie reeds duidelijk oordeelde in de zaak M'bodj (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Nog daargelaten het hypothetische karakter van zijn bewering dat hij in El Salvador zal worden blootgesteld aan een reëel risico op besmetting met het coronavirus, toont verzoeker verder niet aan dat hij aldaar geen toegang zou hebben tot voldoende gezondheidszorg, laat staan dat hij om die reden aan een 'onmenselijke behandeling' in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van

de Vreemdelingenwet zou worden onderworpen. Verzoeker brengt immers geen argumenten of elementen aan op basis waarvan kan worden aangenomen dat hem – in de hypothese dat hij besmet zou raken met het virus – op intentionele en gerichte wijze medische zorg zou worden ontegenwoordigd of opzettelijk worden geweigerd.

Samenvattend, kan niet zonder meer worden aangenomen dat verzoeker, indien hij zou terugkeren naar El Salvador, door een menselijk handelen op intentionele en gerichte wijze in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

5.12. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit relaas te toetsen aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming.

De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker bij terugkeer naar El Salvador zou worden vervolgd of geïnterviewd.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.”

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoekster evenmin een vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een “ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de beschikbare landeninformatie, wordt niet betwist dat het bendegerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een intern gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is.

Dat de situatie in El Salvador zo is dat iedereen het risico loopt om aan geweld te worden blootgesteld, betekent op zich niet dat het geweld dat alomtegenwoordig is in de Salvadoraanse samenleving, daarom willekeurig is. Zo stelt UNHCR dat “most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons” en “In these circumstances, the need to consider eligibility for international protection under Article 15(c) of the Qualification Directive (recast) is unlikely to arise.” (UNHCR guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport “An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador” van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de Universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als “highly targeted and individualized” wordt gekenmerkt, waarnaar wordt verwezen in de

COI Focus van 12 oktober 2020. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (zie COI Focus “*El Salvador: Situation sécuritaire*” van 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14; COI Focus “*El Salvador: Situation sécuritaire*”, 15 juli 2019, p. 10).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviséerd; noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoeker is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat in casu geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet werd aannemelijk gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Verzoekster brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn. De door haar in het verzoekschrift aangehaalde informatie is immers verouderd of ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in El Salvador is gesteund.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij bij aanvullende nota van 23 maart 2021 de beschikbare landeninformatie heeft geactualiseerd. Verzoeksters betoog dat de informatie verouderd is, is dan niet langer dienstig.

6. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit gehoor kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en was zij in de mogelijkheid zich te laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan gelet op voorgaande evenmin worden volgehouden.

7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

8. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig april tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES